

CINQUANTA ANYS DEL MONESTIR DE SOLIUS

Dissabte vinent, dia 21, la comunitat de Santa Maria de Solius celebrarà el cinquantenari de la fundació del monestir. El gener del 1967 el que fins aquell moment havia estat abat de Poblet, Edmond M. Garreta, amb un petit grup de monjos d'aquell monestir cistercenc s'instal·là a la parròquia de Solius. Va ser una decisió molt pensada i acompanyada d'una intensa pregària. No els mogué cap problema material, sinó el desig de viure amb més profunditat la vida monàstica. No és pas que a Poblet no es practiqués correctament el monaquisme; però el propòsit dels que decidiren un canvi fou per marginar-se del que el caràcter arqueològic, històric i turístic de Poblet pogués influir en el que la vida monàstica pretén. Aquí, viurien en la senzillesa del medi rural, en el silenci i la quietud de l'entorn, en la pobresa i l'austeritat d'una parròquia de poble. S'havien posat en contacte amb el bisbe de Girona que era aleshores el Dr. Narcís Jubany, el qual intuï el bé que podia representar per a Girona la presència d'aquesta incipient comunitat monàstica. I després de contrastar diverses solucions, s'inclinà a oferir a la nova comunitat el temple i la casa parroquial de Solius. Quan la comunitat ja estava instal·lada, un dia el Dr. Jubany visità per primera vegada el monestir de Sant Pere de Roda, que aleshores estava encara en estat ruïnós i en vista d'aquell panorama una mica desolador manifestà la seva estupefacció pel fet que algú li hagués suggerit instal·lar allí es monjos vinguts de Poblet. «Què haurien pogut fer en aquesta desferra aquells pobres religiosos?»

Ben aviat els cristians gironins s'adonaren de la presència del nou monestir. I començà una nova aflluència, no de turistes, sinó dels que aprecien la litúrgia monàstica, i els que busquen perfeccionar llur espiritualitat. Seglars i alguns clergues esdevingueren assidus a les celebracions de Solius, i al contacte amb els monjos i a les estades més o menys breus per practicar la meditació i conrear la vida interior.

Practicant l'Ora et labora que prescriu la Regla de sant Benet, el petit monestir ha anat fent el seu camí. Els treballs d'enquadernació motivaren el contacte amb els que els encarregaven i la participació en les cerimònies del culte va atraure una bona concurrència. Ja de primer moment s'adaptà el presbiteri a les normes conciliars, i al mateix temps serviria de cor per a la petita comunitat.

Al primer grup s'hi han anat afegint alguns nous religiosos, però entre les altes i les baixes la comunitat s'ha anat mantenint, tot i l'escassetat de vocacions que ha afectat tan profundament la vida consagrada i clerical del Vell Continent

Les primeres edificacions parroquials s'han anat completant amb noves obres per facilitar l'assentament de la comunitat, l'acolliment de esporàdics residents, els tallers on els monjos realitzen el seu treball. I també s'ha disposat un local adequat per instal·lar-hi l'elenc de pessebres.

Des que s'incorporà a la comunitat fra Gilbert Galceran es començà a configurar una artística col·lecció de pessebres. El senzill i humil religiós tant exercia una gran activitat en treure la pols dels retaules del temple, com en construir un pessebre amb mà de mestre. Els pessebres de fra Gilbert havien estat admirats en les seves estades a Roma i a Suïssa, i el primer Nadal que visqué a Solius construí el que fou el primer d'un conjunt de més de trenta que anà configurant any rere any, fins que la seva senectud li impedí la continuació, coincidint amb que el local ja no dona per a més. Col·laborà en aquesta tasca fra Albert Fontanet, construint algun dels pessebres i dissenyant el local on s'exposen.

Els pessebres de Solius són àmpliament coneguts i reben nombrosos visitants. Ja no es limita la visita a les diades nadalenques, que és quan s'intensifica la presència de visitants, sinó que l'exposició és visitable durant tot l'any. Ve gent d'arreu, grups familiars, i també expedicions organitzades. Visitar els pessebres de Solius no és només contemplar i admirar unes obres artístiques de gran mèrit, sinó i principalment, meditar el misteri del Naixement de Jesús, i els primers anys de la seva vida, en aquesta obra plàstica basada en els textos de l'evangelista sant Lluç i sant Mateu. La contemplació dels pessebres constitueix una lliçó bíblica i un motiu de pregària. I al mateix temps és també l'ocasió de compartir una estona amb els monjos i conèixer l'activitat, l'espiritualitat i l'acolliment de la comunitat.

El modest monestir que ara compleix mig segle del seu itinerari vital, sense perdre la seva germanor amb Poblet i profundament integrat a la pastoral diocesana de Girona, és un recer de vida contemplativa, un espai de serenitat, de repòs espiritual i de fervorosa pregària, en un marc natural que invita a l'elevació de l'esperit.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/01/15/cinquanta-anys-del-monestir-solius/823740.html?utm_source=rss